

# РЕШЕНИЕ

№ 25280

гр. София, 29.11.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН  
СЪСТАВ**, в публично заседание на 01.11.2024 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова**

**ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева**

**Петър Савчев**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8987** по описа за **2024** година докладвано от съдия Росица Цветкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.285, ал.1, вр. с чл.284 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС).

Образувано е по касационна жалба на И. Г. П., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. И. Ю. срещу решение № 4822/13.05.2024г., постановено от Административния съд С.-град по адм.д. № 6948/2023г., 47 състав, с което ГДИН е осъдена да заплати на И. Г. П. сумата от 2 480 лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди за нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС, за периода от 20.07.2018г. до 31.12.2018г. (165 дни), за периода от 01.01.2019г до 31.12.2019г. (365 дни), за 2020г. за периода от 01.01.2020г. до 30.03.2020г. (90 дни), или за общо 620 дни, за престоя му в затвора в [населено място] и които вреди са следствие от противоправното бездействие на ответника, изразяващо се в лошите условия в затворническата килия и по-специално наличието на дървеници, ведно с лихвата от 01.10.2021г. до окончателното изплащане на

задължението, както и направените разноси в размер на 10 лв. за държавна такса и е отхвърлена исковата претенция за сумата от 27 520 лева (разликата между уважения размер и предявения размер на иска от 30 000 лв.), и изцяло за периода от 31.03.2020г. до 30.09.2021г., когато е пребивавал в П. станция.

В касационната жалба се посочва, че първоинстанционното решение в обжалваната част е неправилно, поради съществено нарушение както на материалния, така и на процесуалния закон и поради необоснованост. Посочва се, че присъденото обезщетение не отговаря на принципа за справедливост по чл. 52 от ЗЗД, както и че неговият размер не е съобразен с практиката на ЕСПЧ – решение по делото И. срещу България (дело № 63254/16) и решение по делото П.-А. срещу България (дело № 65417/16), постановени по жалби с оплаквания във връзка с ниските размери на присъдените от националния съд обезщетения за лоши условия в затворите, след измененията през 2017 г. в ЗИНЗС. Излагат се доводи, че съгласно практиката на ЕСПЧ обезщетения, присъдени от националния съд, които са в минимален дневен размер от 4 евро или 30 % от присъждането от Съда по правата на човека при сходни обстоятелства, са адекватни и не поставят под съмнение ефективността на производството за обезщетяване на вредите от поставяне в лоши условия на задържане. Допълнително касаторът посочва, че присъденото обезщетение в размер на 4 лева на ден е явно унизително и несправедливо, което освен, че не е съобразено с изискванията на ЕСПЧ, но и не следва практиката по сходни дела на АССГ, по които присъденото обезщетение е в приемливи дневни размери, както следва: дело № 1625/2021 г. – за период от 38 дни е присъдено обезщетение в размер на 500 лв. или 13,16 лв. на ден; адм. дело № 2370/2020 г. – за период от 508 дни е присъдено обезщетение в размер на 4000 лв. или 7,87 лв. на ден; адм. дело № 176/2022 г. – за период от 710 дни е присъдено обезщетение в размер на 5552,00 лв. или 7,82 лв. на ден; адм. дело № 2368/2022 г. – за период от 527 дни е присъдено обезщетение в размер на 4000 лв. или 7,59 лв. на ден и адм. дело № 10593/2019 г. – за период от 310 дни е присъдено обезщетение в размер на 2500 лв. или 8,06 лв. на ден. Моли съда да отмени обжалваното решение и вместо него, да постанови друго по същество, с което да уважи изцяло предявения иск. В съдебно заседание И. Г. П. се представлява от адв. Ю., който поддържа касационната жалба. Претендират се разноси.

Ответната страна по касационна жалба – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ редовно призована не се представлява в съдебното заседание. От пълномощника на ответника юрк. М. В. е постъпил писмен отговор, с който се изразява становище, че жалбата е неоснователна. Претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен Съд С. град, XXIV касационен състав, след като се запозна с касационната жалба и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК и от надлежна страна, поради което е допустима. Наведените доводи в същата представляват касационни основания по чл. 209, т.3 от АПК.

По основателността на жалбата съдът приема следното:

Съдебното производство по делото е образувано по искова молба, подадена от И. Г. П. срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ с цена на иска 30 000 лева, представляващи неимуществени вреди от поставянето му в нечовешки условия в СЦЗ изразяващо се в лошите условия в затворническата килия и по-специално наличието на дървеници за периода от 20.07.2018г. до 30.09.2021г.

С оспореното решение № 4822/13.05.2024г. по адм.дело № 6948/2023г. по описа на Административния съд С.-град е уважен частично иска на И. Г. П. срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за сумата от 2 480 лева. За да достигне до посочения правен резултат, първоинстанционният административен съд е приел от фактическа страна, че от представената медицинска справка, издадена от директор МЦ-затвора [населено място] от 31.08.2023г., се установява, че за периода от 20.07.2018 г. до 30.09.2021г. за лицето И. Г. П. е регистриран само един случай, в който е получил противоалергична терапия, като не е уточнен поводът по който е била назначена, като в данните от прегледа не са упоменати ухапвания от инсекти. Съдът е установил, че от представената информация от Столична регионална здравна каса за периода 2019г. – 2020г. са отразени данни от проверки и дадени препоръки, както и от микробиологично изследване на контрола на дезинфекциите и стерилизациите от 21.11.2019г., от който е видно, че не са изолирани микроорганизми

и резултатите от повърхностите са отрицателни. Съдът е изложил, че със Заповед № 182/31.03.2020г. на Началника на Затвора И. Г. П. е бил назначен като огняр в П. станция, където е пребивавал е преспивал. Съдът е установил множество протоколи за извършени услуги от фирма „Килърите“ на 30.01.2019г., 28.03.2019г., 29.05.2019г., 30.07.2019г., 19.08.2019г., както и протоколи за ДДД обработка от 09.09.2019г. и 02.09.2019г.

Съдът е приел, че по отношение на П. има нарушение на чл.3 от ЗИНЗС, когато лицето е било настанено в корпуса на затвора в С., поради наличие на дървеници в помещенията на затвора, а именно за периодите, както следва: от 20.07.2018г. до 31.12.2018г. (165 дни), от 01.01.2019г до 31.12.2019г. (365 дни), от 01.01.2020г. до 30.03.2020г. (90 дни). За да определи размера на обезщетението – 2480 лева, първостепенният съд е изложил, че размер на обезщетение, наполовина от посочения от ЕСПЧ размер от 4 евро на ден, т.е. от 4 лева на ден, би бил справедливо обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди от нарушение на чл.3, ал. 2 от ЗИНЗС по посочените основания. Приел е, че за периода от 31.03.2020г. до края на исковата претенция 30.09.2021г., когато ищецът е пребивавал в П. централа искът е недоказан, тъй като тогава е бил настанен извън корпуса на затвора - освен че е работил на това място, той е и преспивал там.

Решението е правилно. Не се установяват нарушения на съдопроизводствените правила при неговото постановяване, нито по приложението на материалния закон. Съдът е изяснил релевантната фактическа обстановка в пълен обем, с допустими по закон доказателствени средства. При установяването на фактите съдът не допуснал каквото и да било съществено процесуално нарушение. При така установената фактическа обстановка съдът е изложил подробни мотиви защо приема предявеният иск за доказан по основание частично по отношение на претендираните периоди и е изложил подробни съображения относно размерът, за който е уважен. Неоснователни са касационните доводи за неправилност на съдебното решение поради нарушение на материалния закон, съществени нарушения на процесуалния закон и необоснованост. Касационната инстанция намира, че административният съд е обсъдил всички доказателства и е направил съответна на установените обстоятелства преценка и е присъдил справедлив размер на обезщетението. Предвид обстоятелствата,

съставляващи проявления на нарушението на чл.3, ал.1 във вр. с ал.2 от ЗИНЗС, установеният период, през което ищецът е бил поставен в условия унижаващи човешкото достойнство; характерът и интензитетът на породените страдания и негативни преживявания, без конкретно увреждане на здравето (физическо или психическо), съдът приема, че размерът на обезщетението е правилно определен. Неоснователни са възраженията на касатора, че обезщетението е в размер, който не е съобразен с новата практика на ЕСПЧ. Присъденото обезщетение е съответно на претърпените от ищеца страдания и отговаря на критериите за справедливост. Същото е съобразено с неголямата продължителност на страданието, отсъствието на доказателства за настъпване на допълнителни, конкретни вреди за здравето на касационния жалбоподател, със съдебната практика на националните съдилища, тази на ЕСПЧ, както и със спецификите в икономическите и социални стандарти в страната ни. Съпоставката с определения размер на обезщетение по други дела на затворници срещу ГДИН не може да е пряка, тъй като всеки от исковете се основава на различни обстоятелства (напр. правени са оплаквания и извън тези за наличието на дървеници и те са били доказани или е установена конкретна вреда от наличието на инсектите върху здравето на съответното лице), като размерът на обезщетението е бил съобразяван с доказаните обстоятелствата, на които се е основавал иска. Съдът споделя изцяло мотивите на административния съд в обжалваното решение и последното като правилно следва да бъде оставено в сила.

В заключение, съдът намира, че при постановяване на оспорения съдебен акт не са допуснати нарушения, съставляващи основания за неговата отмяна. Ето защо, същият следва да бъде оставен в сила.

Заявената претенция от страна на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. Според чл. 286, ал. 2 ЗИНЗС, когато искът бъде отхвърлен съдът осъжда ищеца да заплати разноски в производството. От анализа на цитираната норма следва извод, че в производството по чл. 284 и сл. от ЗИНЗС ищецът дължи разноските, свързани с производството - за държавни такси, експертизи и т. н., но не и за адвокатски и юрисконсултски възнаграждения, независимо от това дали ответникът е бил представляван по делото. Ето защо в настоящото производство на ответника не се

присъждат разноси за юрисконсултско възнаграждение, независимо от неоснователността на подадената от И. П. касационна жалба.

Водим от горното, Административен съд София-град, XXIV касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4822/13.05.2024г., постановено от Административния съд С.-град по адм.д. № 6948/2023г.

ОТХВЪРЛЯ искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на ГДИН.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.